

Zvanično , ratna dejstva počinju u Šamcu 17. 4. 1992. godine, čime je osujećen plan HV i HVO-a da se zauzme i ova opština. O ratnim dešavanjima i prvim bitkama, vezanim za operaciju „Koridor-92“, na istočnom dijelu fronta, u zoni odgovornosti IBK, Savo Bosić, komandir čete 2. posavske brigade izjavio je sljedeće:

„ *Rat u Posavini počeo je 17. 4. Spriječili smo prodor hrvatskih snaga da zauzmu i Šamac, tako da smo gradom i okolinom mi ovladali i odrede, koje smo formirali, odmah smo isturuli na vatrene položaje, da bismo se odbranili. Već prvih dana bile su žestoke borbe. Neprijatelj je bio istinski organizovan i sposoban da uzme Posavinu. U tim danima, početkom rata, prije početka proboja Koridora, imali smo velike gubitke – preko 80 poginulih i više stotina ranjenih. Naše šanse za opstanak su bile relativno male, a naša upornost za opstanak bila je izuzetno velika. Mi smo nejač, žene, djecu, porodice, starce izmjestili u Srbiju i bili smo spremni da se borimo do posljednje kapi krvi. Sa tog prostora bilo je relativno malo dezertera. Čak i oni koji su dezertirali, kada su vidjeli razvoj događaja, vratili su se. Komanda TG je izdala naređenje da se ne pravcu Gornja Slatina – Kornica – Čardak ovlada gradom Modričom i širom okolinom i da se oslobodi lijevo, prema Ozrenu, stanovništvo koje je bilo u okruženju ili u poluokruženju, a koje je gravitiralo prema Doboju.*

Dana 20. 6. 1992. godine bio je to pretežak zadatak, jer su borbe trajale i na sjeveru i na jugu fronta. Izvršenje tog zadatka povjereno je specijalnom bataljonu i jednoj obrovoljačkoj jedinici iz Srbije. Akcija je krenula 24. juna sa relativno malom artiljerijskom pripremom, čisto da bi se neprijatelj držao, da bi se mogao izvršiti proboj. Glavni pravac napada bio je preko sela Kornica, a pomoćni pravac: lijevo jedna četa preko sela Jerkića, a desno krilo preko Kornice iz pravca Miloševca. Na glavnom pravcu napada pridodati su dobrovoljačka jedinica iz Srbije, a takođe pridodata su i tri tenka ‘M-84’ i 2 BOV-a, uz podršku prvog odreda, voda minobacača i po dubini jedne baterija haubica ‘155 mm’. Početak akcije bio je težak i krvav. Prvo, putna komunikacija je bila minirana i zaprečena građevinskom mašinom. Tako da se moralo deminirati. Tenk ‘T-34’ zgurao je prepreke, jer bez toga se nije mogao izvršiti proboj. Konfiguracija terena uz sam put nadvišavala je put 5–6 m, tako da je taktički bilo nepovoljno izvršiti proboj tu. Donesna je odluka da jedna grupa, veličine jednog voda, ide sa desnog krila i da se proboj tu izvrši. Neprijateljske jedinice doživjele su faktor iznenađenja s desne strane i bio je to uspješan proboj. Na lijevom krilu četa koja je naišla preko sela Jerkića imala je problema. Komandir čete bio je ranjen, tako da je na polaznom dijelu ta četa i ostala. U večernjim satima, nakon cjelodnevnih borbi, stiže se na kraj sela Kornica. Neprijatelj je tu bio dobro utvrđen. Mi smo praktično vršili presijecanje njihovog koridora. On je išao pravcem: Tuzlanski bazen – Gradačac – Čardak – Modriča – Odžak i dalje prema Hrvatskoj. To je bio vrlo bitan koridor za njih. Po kazivanju Crvenog krsta, neprijatelj je imao velike gubitke taj dan, 15 boraca im je poginulo, od kojih i jedna žena – snajperista iz Županje. U toku ove akcije poginulo je naših 5 boraca VRS taj dan. Po ranijim izvještajima može se utvrditi da je još 7 boraca stradalo na istom mjestu 15 dana prije “. Značaj ove akcije IBK je izuzetan, jer je do tada bilo više pokušaja proboja linije neprijatelja u rejonu sela Kornica. Ti pokušaji 9. 5. 79 RCIRZ, EA, Izjava Save Bosića. i 10. 6. 1992. godine bili su, iako dobro pripremljeni, neuspješni i nosili su sa sobom skoro deset žrtava iz čitavog IBK VRS. Dalji tok borbi na ovom dijelu fronta kretao se u pravcu sela Čardak, gdje su jedinice IBK pokušale proboj iz više pravaca, ali su na kraju najviše uspjeha imale na lijevom krilu. Borbe su istim intenzitetom vođene i narednog dana. „Tog 26. 6. 1992. godine jedinice IBK napreduju prema Čardaku i osvajaju na tom pravcu selo Kladare, te izbijaju na ključnu raskršnicu

prema s. Čardak, što će na glavnom pravcu napada tog dana i omogućiti zauzimanje kompletnog sela Čardak“. Sve navedeno dovelo je do situacije na terenu da su „glavne snage OG Doboje izbile u neposrednu blizinu Modriče i produžavaju dalje“. Ovo napredovanje omogućilo je da se konačno presiječe značajna putna komunikacija koja je korišćena za vezu sa neprijateljskim jedinicama u rejonu Gradačca i srednje Bosne. Napadi taktičkih grupa počeli su da se sinhronizuju, ali još uvijek nije bilo jednakog napredovanja iz svih pravaca, a zabilježeni su i prvi neuspjesi uz značajan broj žrtava na pravcu Modriča–Skugrić, gdje je realizovan protivnapad neprijateljskih jedinica. Oslobađanjem sela Čardak od strane VRS, snage HVO u samom gradu Modriči našle su se u izuzetno teškom položaju, te su pristupile postepenom povlačenju snaga 102. brigade, koja je bila razmještena u samom užem gradskom jezgru. Tog 26. juna „TG-1 je u ranim jutarnjim časovima energično produžila sa napadom svim raspoloživim snagama i do 12.00 časova oslobodila sela Budžaklije, Podbare, Čardak i Oteža“